

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 517/2024
14.05.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Мирољуба Томића, председника већа, Тајјане Вуковић, Биљане Синановић, Светлане Томић Јокић и Александра Степановића, чланова већа, са саветником Маријом Рибарић, записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела угрожавање сигурности из члана 138. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног, адвоката Владимира Алишића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Старој Пазови К-743/23 од 24.11.2023. године и Вишег суда у Сремској Митровици 1Кж1-24/24 од 22.01.2024. године, у седници већа одржаној дана 14.05.2024. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Владимира Алишића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Старој Пазови К-743/23 од 24.11.2023. године и Вишег суда у Сремској Митровици 1Кж1-24/24 од 22.01.2024. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Старој Пазови К-743/23 од 24.11.2023. године, окривљени АА оглашен је кривим да је извршио кривично дело угрожавање сигурности из члана 138. став 1. Кривичног законика и изречена му је условна осуда, тако што му је утврђена казна затвора у трајању од 5 месеци и истовремено одређено да се утврђена казна затвора неће извршити уколико окривљени у време проверавања од 1 године од дана правноснажности пресуде не учини ново кривично дело, а у случају опозивања условне осуде окривљеном ће се у утврђену казну затвора урачунати време проведено у притвору од 13.09.2023. године до 24.11.2023. године. Истом пресудом, окривљеном је изречена и мера безбедности забрана приближавања и комуникације са оштећеним ББ, тако што је окривљеном забрањено приближавање оштећеном на удаљености мањој од 50 метара и забрањена је комуникација са оштећеним у трајању од 1 године од дана правноснажности пресуде, а наведена мера може се укинути пре истека времена за које је одређена ако престану разлози због којих је иста одређена. Окривљени је обавезан да сноси трошкове кривичног поступка о чијој висини ће суд одлучити накнадно посебним решењем, док је оштећени ради остваривања имовинскоправног захтева упућен на парнични поступак.

Пресудом Вишег суда у Сремској Митровици 1Кж1-24/24 од 22.01.2024. године, одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног и пресуда Основног суда у Старој Пазови К-743/23 од 24.11.2023. године је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости благовремено је поднео бранилац окривљеног, адвокат Владимир Алишић, због повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) и 2) Законика о кривичном поступку, са предлогом да Врховни суд усвоји као основан поднети захтев за заштиту законитости, побијане пресуде преиначи и окривљеног ослободи од оптужбе за дело које му је стављено на терет, јер је поступао у нужној одбрани или да побијане пресуде преиначи, тако да окривљеног огласи кривим да је поступао услед прекорачења нужне одбране и истог ослободи од казне или да побијане пресуде укине и списе предмета врати првостепеном суду на поновни поступак и одлучивање.

Врховни суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Врховном јавном тужиоцу сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку (ЗКП), па је на седници већа, коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП без обавештавања Врховног јавног тужиоца и браниоца окривљеног сматрајући да њихово присуство не би било од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, те након оцене навода изнетих у захтеву нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног је неоснован.

Бранилац окривљеног у поднетом захтеву за заштиту законитости наводи да је побијаним пресудама учињена повреда кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП у вези члана 19. Кривичног законика, с обзиром да је окривљени АА оглашен кривим да је извршио кривично дело угрожавање сигурности из члана 138. Кривичног законика иако је критичном приликом поступао у нужној одбрани те је евентуално прекорачио границе нужне одбране бранећи се од истовременог противправног напада, а суд је услед погрешне примене кривичног закона утврдио да се у конкретном случају не ради о нужној одбрани.

По оцени Врховног суда, изложени наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног нису основани.

Нужна одбрана у смислу члана 19. став 2. Кривичног законика (КЗ) је она одбрана које је неопходно потребна да учинилац од свог добра или добра другог лица одбије истовремени противправни напад.

Неосновани су наводи захтева да се у конкретном случају ради о нужној одбрани, јер из изреке првостепене пресуде произилази да напада супротне стране није било, па самим тим радње окривљеног нису учињене у нужној одбрани а који наводи су већ били предмет оцене другостепеног суда јер су истицани у жалби изјављеној против првостепене пресуде, о чему је другостепени суд на страни 3. пасус 6. образложења одлуке дао јасне и довољне разлоге које у свему прихвата Врховни суд и на исте упућује сходно одредби члана 491. став 2. ЗКП.

Осим тога, бранилац у поднетом захтеву за заштиту законитости наводи да се у конкретном случају услед активног учествовања оштећеног у вербалном и физичком сукобу не може рећи да се ради о кривичном делу угрожавање сигурности из члана 138. КЗ, већ евентуално о кривичном делу угрожавање опасним оруђем при тучи и свађи из члана 124. став 1. КЗ, чиме је учињена повреда кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП.

Ови наводи браниоца изнети у поднетом захтеву за заштиту законитости су од стране Врховног суда оцењени као неосновани, а исти су били предмет оцене и другостепеног суда о чему је другостепени суд дао довољне и јасне разлоге на страни 3. пасус 7. и страни 4. пасус 1. образложења другостепене пресуде, које овај суд у свему прихвата и на исте упућује у смислу члана 491. став 2. ЗКП.

Из напред изнетих разлога Врховни суд је на основу члана 491. став 1. и 2. ЗКП одлучио као у изреци ове пресуде.

**Записничар – саветник
Марија Рибарић, с.р.**

**Председник већа – судија
Мирољуб Томић, с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**